Dosar nr. 2c-1692/22 (2-22104224-12-2c-20072022-1)

H O T Ă R Î R E
În numele Legii
Dispozitiv

Pronunțată public la 16 ianuarie 2025 în mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediul Centru)
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Constantin Roșca
Grefier Sabrina Morozov, Dorin Toma și Ana-Maria Antoci

cu participarea reprezentantului reclamantei ***** avocatul ***** împuternicit în baza mandatului avocațial cu seria MA nr. 1895322 din 06.04.2023, precum și a reprezentantului pârâtului *****, angajatul ***** împuternicit în baza procurii nr. 1 din 15.05.2023, valabilă pe un termen de trei ani,

în sediul instanței, în ședință publică, desfășurată în limba română, în procedură contencioasă a judecat pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de ***** împotriva ***** cu privire la rezoluțiunea contractelor de vânzare-cumpărare din 07.09.2020, din 02.11.2020 și din 28.05.2021, restituirea prestației, precum și compensarea cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t:

Argumentele participanților la proces:

La data de 19 iulie 2022 la Judecătoria Chișinău, sediul Centru a fost înregistrată și repartizată prin PIGD la data de 20 iulie 2022 cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva ***** cu privire la rezoluțiunea contractelor de vânzare-cumpărare din 07.09.2020, din 02.11.2020 și din 28.05.2021, restituirea prestației, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a invocat că, în fapt, ***** , în calitate de cumpărător și *****, în calitate de vânzător, au existat raporturi contractuale de vânzare-cumpărare.

Relatează că, potrivit raporturilor contractuale, reclamanta a achiziționat de la pârâtul panouri ,,Sandwich" indicate în factura fiscală EAA 005605675 din 28.05.2021 -1.486,47 lei, factura fiscală EAA 003138583 din 07.09.2020 – 6833,56 lei, factura fiscală EAA 003600803 din 02.11.2020 – 45043,39 lei, pentru care ***** a plătit suma de 53.363,42 lei.

Menționează că, a notificat pârâtul despre faptul că marfa înstrăinată conține vicii în calitate, care nu pot fi remediate , decât prin schimbul panourilor de tip ,,Sandwich".

Mai menționează că, prin notificarea din 05.11.2021 recepționată la 30.11.2021 s-a solicitat remedierea prin schimbul panourilor ,,Sandwich", fiind acordat un termen pentru îndeplinirea acestei obligații, însă menționează că la notificarea reclamantei și la termenul în cunoștință pârâtul nu a luat nici o atitudine.

Relatează că, prin efectul rezoluțiunii se sting obligațiile nestinse rezultate din contract, urmând restituite prestațiile corelative, astfel că pârâtul este obligat la restituirea sumei în mărime de 53.363,42 lei ce constituie plata pentru marfa viciată.

Solicită reclamantul:

Să se încaseze de la ***** în beneficiul ***** a sumei în mărime de 53.363,42 lei ce rezultă din rezoluțiunea contractului.

Prin încheierea din 16 ianuarie 2023 s-a dispus examinarea pricinii în ordine general cu invitarea părților în ședința de judecată.

La 13 septembrie 2023 reprezentantul reclamatului a depus cererea de completare a acțunii, prin care a solicitat:

constatarea rezoluțiunii raportului între ***** și ***** ce a avut ca obiect procurarea de panouri ”Sandwich” conform facturilor fiscale EAA 00560565 din 28.05.2021, EAA 003138583 din 07.09.2020, EAA003600803 din 02.11.2020;

încasarea de la ***** în beneficiul ***** a sumei de 53363,42 ce rezultă din rezoluțiunea contractului;

încasarea cheltuielilor de judecată.

În ședința de judecată reprezentantul reclamantului s-a prezentat, a susținut cererea de chemare în judecată, a solicitat admiterea acesteia integral.

În ședința de judecată reprezentantul pârâtului ***** s-a prezentat, nu a recunoscut acțiunea, solicitând respingerea acesteia.

Aprecierea instanței:

Audiind părțile, examinând probele administrate pentru dovedirea celor invocate şi raportându-le, per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată consideră necesar de a admite acțiunea parțial, reieșind din următoarele considerente.

Conform art. 10 alin. (1) Cod civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă pînă la proba contrară.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) şi (3) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii. Instanţa judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.

Totodată, instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe, precum şi argumentarea preferinţei unor probe faţă de altele. Din interpretarea art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, pronunţarea de către instanţele judecătoreşti a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanţiile dreptului fundamental la un proces echitabil şi acesta presupune obligaţiunea instanţei judecătoreşti de a se expune în hotărâre asupra tuturor cerinţelor acţiunii, precum şi argumentelor invocate de către părţi întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza *Garcia Ruiz vs Spania,* Hotărâre din 21 ianuarie 1999, § 26).

În temeiul art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Totodată, prevederile art. 122 alin. (1) din Codul de procedură civilă stabilesc că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Potrivit prevederilor art. 121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar conform prevederilor art. 130 alin. (1) din Codul de procedură

civilă, Instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În ședință de judecată s-a constatat că, ***** în calitate de cumpărător și *****, în calitate de vânzător, au existat raporturi contractuale de vânzare-cumpărare.

În acest sens fiind emise factura fiscală EAA 005605675 din 28.05.2021 -1.486,47 lei, factura fiscală EAA 003138583 din 07.09.2020 – 6833,56 lei, factura fiscală EAA 003600803 din 02.11.2020 – 45043,39 lei, pentru care ***** a plătit suma de 53363,42 lei. (f.d.6-8).

Prin notificarea cu privire la executarea obligațiilor în adresa *****, reclamantul a intervenit către pîrît cu solicitarea privind înlăturarea viciilor prin schimbarea mărfii în termen de 15 zile calendaristice de la data primirii prezentei notificări, cu avertizarea reclamatului privind eventualitatea intentării unei proceduri civile în instanțele de judecată ale Republicii Moldova cu privire la recuperarea silită a datoriei restantă (f.d.12).

Reclamantul SRL ” ** solicită declararea rezoluționate contractele de vânzare-cumpărare din 07.09.2020, din 02.11.2020 și din 28.05.2021, încheiate între ***** și *****, precum și drept urmare, încasarea sumei de 53363,42 lei, instanța de judecată va admite această pretenție din următoarele considerente.***

Raportul dintre reclamant pe de o parte și pârât, pe de altă parte, este guvernat de normele legale referitoare la executarea obligațiilor.

De asemenea, conform prevederilor art. 10 alin. (1) din Codul civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă până la proba contrară.

În contextul pretențiilor deduse judecății, judecătorul notează că conform prevederilor art. 774 alin. (1) din Codul civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face.

Conform art. 776 din Codul civil, obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

Potrivit prevederilor art. 858 alin. (1) și (2) din Codul civil, temeiul executării rezidă în existenţa unei obligaţii. Obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul şi în momentul stabilit.

În temeiul art. 861 Cod civil, (1) În cazul în care termenul de executare a obligaţiei nu este determinat şi nici nu rezultă din natura acesteia, creditorul are dreptul de a pretinde oricînd executarea ei, iar debitorul este îndreptăţit să o execute oricînd. (2) Dacă datoria de a executa imediat nu rezultă din lege, contract sau din natura obligaţiei, debitorul trebuie să execute obligaţia în termen de 7 zile din momentul primirii facturii sau a unei cereri echivalente din partea creditorului. Introducerea acţiunii în justiţie faţă de debitor se asimilează cererii de executare din partea creditorului.

Art. 992 Codul civil stabilește că, (1) Contract este acordul de voinţă realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice. (2) Contractului îi sînt aplicabile normele cu privire la actul juridic.

Potrivit art. 1108, alin. 1 Cod Civil, prin contractul de vînzare-cumpărare, o parte (vînzător) se obligă să predea un bun în proprietate celeilalte părţi (cumpărător), iar aceasta se obligă să preia bunul şi să plătească preţul convenit.

Aplicând aceste prevederi normative fondului raportului material litigios, instanța de judecată a stabilit circumstanțele de fapt și de drept așa cum se vor descrie în cele ce urmează. Reieșind din suportul probator administrat la dosar, instanţa de judecată constată cu certitudine că între *****şi ***** a avut loc o tranzacție de vânzare-cumpărare a panourilor „Sandwich” , fapt consemnat prin facturile fiscale seria, EAA 005605675 din 28.05.2021, EAA 003138583 din 07.09.2020, EAA 003600803 din 02.11.2020.

Potrivit acesteia, furnizorul ***** a livrat cumpărătorului ***** panouri „Sandwich” în sumă totală de 53363,42 lei.

În acelaşi context, dovada achitării de către ***** a mărfii livrate se atestă prin ordinele de plată (f.d 9-11).

Instanța de judecată, a stabilit ca fiind probată încheierea unui contract de vânzare cumpărare dintre reclamantă (cumpărător) și pârâtă (vânzător) și va califica raportul juridic material litigios dintre părți anume ca fiind un raport juridic civil contractual de vânzarecumpărare, cu efectele inerente acestui tip de contract, or, factura menționată supra, întrunește condițiile de valabilitate a unui act juridic, aceasta conținând elementele esențiale pentru formarea actului juridic, cum ar fi: consimțământul părților, obiectul actului juridic, cauza, forma cerută a actului juridic.

Inițial, instanța de judecată statuează asupra naturii juridice a facturii fiscale, care constituie un act de evidență contabilă bilateral, semnat între părțile subiectul impozabil și cumpărător, care confirmă concomitent și existența unui raport material civil dintre părți.

Conform art. 309 Cod civil, (3) Actul juridic bilateral este manifestarea de voinţă concordantă a două părţi.

În mod particular, cu referire la conținutul obligatorii a facturilor fiscale, reieșind din pct. 28 al Instrucțiunii privind completarea formularului tipizat primar cu regim special „Factură Fiscală”, aprobată prin ordinul Ministerului Finanțelor nr. 118 din 28 august 2017, care în pct. 11 stipulează că, în cadrul livrărilor de mărfuri factura fiscală se completează în modul următor, în rândurile 14 „Predat mărfurile/activele serviciile” şi 17 „Primit mărfurile/activele (serviciile) cumpărătorul/beneficiarul”, iar persoana de răspundere a cumpărătorului pe al doilea, al treilea şi al patrulea exemplare ale facturii fiscale certifică prin semnătură şi, după caz, se aplică ştampilă pentru primirea încărcăturii de la intermediar (transportator). În cazul cînd mărfurile sînt primite în baza delegației vizate de cumpărător, persoana autorizată confirmă prin semnătură în rîndul 17 „Primit mărfurile/activele (serviciile) cumpărătorul/beneficiarul”.

Astfel, factura fiscală cu seria nr. EAA 005605675 din 28.05.2021 -1.486,47 lei, factura fiscală EAA 003138583 din 07.09.2020 – 6833,56 lei, factura fiscală EAA 003600803 din 02.11.2020 – 45043,39 lei,, în temeiul căreia se solicită încasarea sumei, confirmă executarea prestației de transmitere a bunurilor de către societatea reclamantă ***** și generează obligația corelativă a societății pârâte *****.

În aceiași ordine de idei, reieșind din dispozițiile art. 117 alin.(1) Cod fiscal, subiectul impozabil care efectuează o livrare impozabilă pe teritoriul țării este obligat să prezinte cumpărătorului (beneficiarului) factura fiscală pe livrarea în cauză. Prezentarea facturii fiscale se efectuează la momentul apariției obligației fiscale, stabilit prin art.108, cu excepția cazurilor prevăzute de prezentul cod.

Iar, conform art. 108 alin.(2) Cod fiscal, pentru mărfuri, data livrării se consideră data predării (transmiterii) mărfurilor cumpărătorului (beneficiarului) sau dacă mărfurile sânt transportate, data livrării se consideră data la care începe transportarea, cu excepția mărfurilor de export pentru care data livrării se consideră data scoaterii lor de pe teritoriul Republicii Moldova.

Astfel, se constată că între părţi a fost instituit raportul juridic obligațional de vînzare - cumpărare, în virtutea căruia o parte, ***** a vîndut bunuri către ***** contra unui preț de 53.363,42 lei.

În corespundere cu prevederile art. 1117, alin. (1) Cod Civil, vânzătorul este obligat să predea bunul fără vicii materiale. Alin. 2 de la același articol stipulează că este fără vicii materiale bunul care, la transferarea riscurilor, are caracteristicile convenite. Îndeosebi se consideră convenite caracteristicile: a) care corespund descrierii date de vînzător şi, după caz, pe care le are bunul prezentat de către vânzător cumpărătorului drept mostră sau model; b) corespunzătoare scopului special pentru care cumpărătorul solicită bunul, care, fiind aduse la cunoştinţa vînzătorului la încheierea contractului, au fost acceptate de către vînzător.

Conform art. 1127 Cod Civil, prescripţia dreptului la acţiune de exercitare a unui drept al cumpărătorului rezultat din existenţa viciului începe să curgă din data cînd cumpărătorul a descoperit sau trebuia să descopere viciul, iar în corespundere cu prevederile art. 1128, alin. 1 Cod Civil, dacă descoperă existenţa viciului bunului vîndut, cumpărătorul poate exercita drepturile creditorului în caz de neexecutare a obligaţiei, în condiţiile art. 901-946.

Prin urmare, în cazul de față cumpărătorul *****, care după recepționarea mărfurilor, a descoperit că bunul nu corespunde caracteristicilor convenite, a devenit creditor, cu dreptul de a cere înlăturarea viciului/ înlocuirea bunului vândut cu un bun de acelaşi fel, însă lipsit de vicii sau restituirea sumei achitate pentru bunurile respective, iar vânzătorul *****– debitor al acestei obligații.

Astfel, prin notificările înaintate de către ***** în adresa pârâtului, ultimului i-a fost acordat un termen de 15 zile din momentul recepţionării notificării pentru înlocuirea bunului viciat cu un bun de acelaşi fel, or, restituirea sumei băneşti (f.d 12).

Astfel, instanţa atestă că la notificarea reclamantei, pârâtul nu a luat nici o atitudine, ignorând în totalitate solicitările înaintate de către *****.

Totodată reclamantul a expediat pârâtului și declarația de rezoluțiune (f.d.15).

Conform art. 901, alin. (1), lit. d) Cod Civil, atunci cînd, fără justificare, debitorul nu îşi execută obligaţia, creditorul poate, în condiţiile legii şi, după caz, ale contractului, la alegerea să recurgă la rezoluţiunea contractului.

Norma cuprinsă la art. 915 Cod Civil, rezoluţiunea pentru neexecutare are loc când se întemeiază pe dispoziţiile art. 916, 917, 918 sau 919, precum şi cînd se întemeiază pe un alt caz de neexecutare a obligaţiei contractuale pentru care legea sau contractul acordă creditorului dreptul la rezoluţiune.

Potrivit art. 917 Cod Civil, (1) creditorul are dreptul la rezoluţiune în caz de neexecutare a obligaţiei contractuale dacă i-a acordat debitorului, prin notificare, un termen suplimentar rezonabil pentru executare, iar debitorul nu a executat în acest termen.

Art. 921, alin. (1) din Codul Civil stabilește că dreptul la rezoluţiune se exercită de către partea îndreptăţită prin declaraţie scrisă notificată celeilalte părţi contractante.

Prin prisma art. 926, alin. (1) Cod Civil se deduce expres că prin efectul rezoluţiunii o parte contractantă (beneficiarul) care a primit vreo prestaţie prin executarea obligaţiilor de către cealaltă parte contractantă în temeiul contractului supus rezoluţiunii sau al tranşei contractului supusă rezoluţiunii este obligată să i-o restituie. În cazul în care ambelor părţi contractante le revin obligaţii de restituire, obligaţiile sînt corelative, iar alin. 2 din același articol stipulează că, dacă prestaţia a constat în plata unei sume de bani, suma primită trebuie restituită.

Ținând cont de faptul că, în interiorul termenului acordat către ***** de către partea reclamantă prin intermediul notificărilor expediate, pârâtul nu a luat atitudine întru înlăturarea

viciului bunului vândut/înlocuirea bunului vândut cu un bun de acelaşi fel, însă lipsit de vicii, cumpărătorul ***** conform declaraţiei de rezoluţiune, expediat inclusiv pârâtului, a rezolvit contractul de vânzare cumpărare, solicitând restituirea prețului plătit pentru bunurile achiziționate, conform art. 901 Cod Civil, potrivit căruia creditorul este în drept să declare rezoluțiunea contractului când debitorul nu-și onorează obligația.

Ca rezultat, urma ca vânzătorul ***** să restituie banii plătiți în calitate de preț de către reclamantă, în valoare de 53363,42 lei, obligație ce nu a fost executată.

Respective, instanța de judecată constată că, pretenția reclamantei este una întemeiată și urmează a fi admisă integral.

Instanţei nu a fost prezentată nici o probă ce ar confirma restituirea totală sau parțială a datoriei în sumă solicitată din partea pârâtului *****

Or, în temeiul art. 117 alin. (1) Cod de procedură civilă, probe în pricini civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a pricinii.

Totodată, în conformitate cu art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În conformitate cu prevederile art. 130 alin. (1), (5) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Proba este declarată ca fiind veridică dacă instanţa constată prin cercetare şi comparare cu alte probe că datele pe care le conţine corespund realităţii.

De către partea pârâtă nu a fost depusă nici o probă ce ar neexistența datoriei solicitate de reclamant, or nu au fost prezentate probe care ar demonstra contrariul celor invocate și solicitate de reclamant.

Or, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

Astfel, pîrîtul nu şi-a onorat obligaţiunile în modul corespunzător şi cu buna credinţă, iar aceste condiţii sunt imperativ prevăzute la alin.(2), art. 858 Cod Civil, care stabileşte că, obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit.

Având în vedere că argumentele și probele reclamantei nefiind combătute de pârâți, rezultă că acestea sunt pertinente, astfel conform legislației fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele invocate drept temei al pretențiilor sale, iar instanța reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente ce confirmă concluziile referitoare la existența de circumstanțe importante pentru soluționarea justă a cauzei (art. 118 alin. (1), 121 Cod de procedură civilă).

Pretențiile reclamantei privind încasarea cheltuielilor de judecată formate din taxa de stat și cheltuieli de judecată suportate pentru asistența juridică, instanța de judecată le va admite parțial, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art.82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecată.

În conformitate cu prevederile art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească părţii care a avut câştig de cauză toate cheltuielile de judecată.

Ca urmare a faptului că ***** are câștig de cauză în acțiunea dată, acesteia urmează să-i fie compensate din contul pârâtului cheltuielile de judecată suportate în legătură cu examinarea cauzei, și anume suma de 1700,90 (una mie șapte sute,90) lei cu titlu de taxa de stat (f.d.3,52).

În conformitate cu art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească părţii care a avut cîştig de cauză toate cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului - proporţional părţii respinse din pretențiile reclamantului.

În privința pretenţiei reclamantei cu privire la compensarea cheltuielilor de asistență juridică încasate în beneficiul ei în mărime de 5000 lei, instanţa de judecată relevă că potrivit art. 96 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile.

În astfel de circumstanţe, apreciind obiectiv probele administrate în ansamblu şi interconexiunea lor în conformitate cu prevederile art.130 Cod de procedură civilă, instanţa de judecată concluzionează că acţiunea depusă de reclamantul Mititel Iulian împotriva lui Tofan Alexei privind încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată, urmează a fi admisă integral.

În conformitate cu art. art. 236, 238-241 Cod de procedură civilă al RM, instanţa de judecată –

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se admite parțial cererea de chemare în judecată înaintată de ***** **împotriva** ***** cu privire la rezoluțiunea contractelor de vânzare- cumpărare din 07.09.2020, din 02.11.2020 și din 28.05.2021, restituirea prestației, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Se declară rezoluționate contractele de vânzare-cumpărare din 07.09.2020, din 02.11.2020 și din 28.05.2021, încheiate între ***** și *****.

Se încasează de la *****, cod fiscal ***** cu sediul în mun. *****, în beneficiul ***** cod fiscal *****, cu sediul în mun. *****, suma de 53363 (cincizeci și trei mii trei sute șaizeci și trei) lei și 42 bani cu titlu de contravaloarea prestației totală aferentă contractelor de vânzare-cumpărare din 07.09.2020, din 02.11.2020 și din 28.05.2021, suma de 1700 (una mie șapte sute) lei și 90 bani cu titlu de cheltuieli de judecată pentru achitarea taxei de stat, precum și suma de 5000 (cinci mii) lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru asistență juridică.

În rest, se respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de ***** împotriva ***** cu privire la rezoluțiunea contractelor **de** vânzare-cumpărare din 07.09.2020, din 02.11.2020 și din 28.05.2021, restituirea prestație, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Chișinău în termen de 30 zile din c.ci adoptării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru).

Președintele ședinței, judecătorul Constantin Roșca

Notă: În conformitate cu art.236 alin.7 CPC, în legătură cu faptul că, președintele ședinței, judecătorul Constantin Roșca este în imposibilitatea obiectivă de a semna hotărârile motivate, textul integral al hotărârii este semnat de Vicepreședintele interimar al Judecătoriei Chișinău, Dl Sergiu Dimitriu.

Vicepreședintele interimar al Judecătoriei Chișinău Sergiu Dimitriu